

Llegenda de les encantades del castell de Clarà

Moià

Ubicació

Comarca: Moianès
Lloc/Adreça: Castell de Clarà, a tocar de Sant Andreu

Coordenades:

Latitud: 41.82021
Longitud: 2.08014
UTM Est (X): 423605
UTM Nord (Y): 4630224

Classificació

Número de fitxa: 08138 - 473
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia: Tradició oral
Estat de conservació: Dolent
Notes de conservació: Sembla que aquesta llegenda s'està perdent
Protecció: Inexistent
Accés: Difícil
Ús actual: Lúdic
Titularitat: Privada
Titular: Ref. cad. 08137A003000260000IK
Fitxes associades:
[Castell de Clarà](#)
Autoria de la fitxa: Francesc Roma
Data de registre de la fitxa: dv., 28/09/2018 - 02:00

Descripció

A un home i una dona que vivien al carrer de Santa Magdalena feia poc que se'ls havia mort un fill. Per aquesta raó, la mare sempre plorava.

Uns cent metres sota el castell de Clarà hi ha una roca d'uns tres metres d'altura i deu de fondària, avui dia gairebé tapada. Aquesta roca es deia l'Encantada, perquè hi vivien unes fades. De nit, rentaven la roba a la riera de l'Om, i si feia clar de lluna, hi executaven algunes danses.

Una nit, aquelles dones varen trucar la porta de la parella del carrer de Santa Magdalena. Només obrir, es varen trobar amb una fada d'ulls de cel i una llarga cabellera rossa, vestida amb una túnica blanca i que duia una criatura preciosa en braços.

Com que no s'entenien, ella els va fer signes perquè entenguessin que se la podien quedar i que de tant en tant l'haurien de dur a la cova.

Quan la dona feia la visita, mai no la deixaven entrar a la cavitat. Només li deixaven un tamboret per seure mentre a dins sentia gatzara, cants i molts petons que se suposava que anaven dirigits a la criatura. En acabat, ella tornava cap a casa, de nou amb la criatura.

Un dia, però, varen dir-li que se la quedaven, però com que la parella l'havia cuidada tan bé, li pagarien amb el que elles tenien. Així, li varen posar al davantal fet d'estamena negra fabricada a Moià una mesura de segonet.

En veure-ho, la dona es va posar a plorar, i mentre tornava cap a la vila es girava enrere tot plorant.. En una d'aquestes aturades, va llençar al terra el segó que li havien donat.

En arribar a casa, el marit es va adonar que duia enganxades al davantal unes espurnes que llüen com l'or. En adonar-se de què era, tots dos varen córrer cap al lloc on havia llençar el segonet, però només hi varen trobar algunes espurnes com d'or. Va ser llavors quan es varen adonar que les fades els havien donat un tresor: segonet que es transformava en or.

Observacions:

No es pot assegurar que sigui una llegenda d'origen popular. En tot cas, té molta semblança amb una que es recull a la fitxa 474. La cova a què fa referència sembla correspondre a una cavitat situada al nord del castell de Clarà, al vessant del Solà de la Vila.

Bibliografia

Davi i Sentias, Liduvina: "una llegenda de casa nostra". La Tosca, abril de 2001. Pàg. 10-11.